

Zaak C-72/24 [Keladis I]ⁱ

Samenvatting van een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof

Datum van indiening:

30 januari 2024

Verwijzende rechter:

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (bestuursrechter in eerste aanleg, Griekenland)

Datum van de verwijzingsuitspraak:

30 november 2023

Verzoekende partij:

HF

Verwerende partij:

Anexartiti Archi Dimosion Esodon

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Beroep tot nietigverklaring van aanslagbiljetten waarbij verzoeker werd aangemerkt als medeverantwoordelijke voor het meermaals plegen van frauduleuze handel, hem ter zake veelvoudige heffingen werden opgelegd, hij aansprakelijk werd gesteld voor betaling van het gehele bedrag van genoemde heffingen en met de overige medeverantwoordelijken gezamenlijk en hoofdelijk aansprakelijk werd gesteld voor betaling van de over elke aangifte van invoer gederfde omzetbelasting (btw)

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Prejudiciële verwijzing – Douanerechten – Omzetbelasting (btw) – Douanewaarde – Aangifte van te lage douanewaarde – Btw-grondslag – Transactiewaarde – Vaststelling – Methode van vaststelling van de transactiewaarde – Tot voldoening van invoer-btw gehouden persoon

Prejudiciële vragen

1) Voldoen de statistische waarden, aangeduid als „drempelprijzen” (threshold values)-„eerlijke prijzen” (fair prices), die berusten op de statistische gegevensbank COMEXT van Eurostat en geput worden uit het informatiesysteem (AFIS-Anti Fraud Information System) van OLAF, waarvan het geautomatiseerde monitorinstrument (Automated Monitoring Tool-AMT) een toepassing is, en waartoe de nationale douaneautoriteiten via hun eigen elektronische systeem toegang hebben, aan de in het arrest van 9 juni 2022, C-187/21, Fawkes Kft., geformuleerde voorwaarde van toegankelijkheid voor alle marktdeelnemers? Zijn de erin opgenomen gegevens uitsluitend geaggregeerd, zoals die welke worden omschreven in de op het relevante tijdstip geldende verordeningen nr. 471/2009 en 113/2010 betreffende de communautaire statistieken van de buitenlandse handel met derde landen?

2) Kunnen de nationale douaneautoriteiten, indien de statistische waarden van de gegevensbank COMEXT algemeen toegankelijk worden geacht en niet uitsluitend geaggregeerde gegevens bevatten, in het kader van een a posteriori controle, waar een fysieke controle van de ingevoerde goederen niet mogelijk is, alleen van die waarden gebruik maken ter onderbouwing van hun gegronde twijfel of de in de aangiften vermelde waarde correspondeert met de transactiewaarde, dat wil zeggen het werkelijk voor die goederen betaalde of verschuldigde bedrag, of ook als basis voor de vaststelling van de douanewaarde daarvan met toepassing van de alternatieve methode van artikel 30, lid 2, onder c), van het communautair douanewetboek (verordening nr. 2913/1992) [in het ermee corresponderende artikel 7[4], lid 2, onder c), van het douanewetboek van de Unie (verordening nr. 952/2013) „aftrekmethode” genoemd] of eventueel een andere alternatieve methode? Op welke wijze is het feit dat niet kan worden geverifieerd of de transacties in het relevante tijdvak betrekking hebben op identieke of soortgelijke goederen in de zin van artikel 152, lid 1, van verordening (EEG) nr. 2454/93 (uitvoeringsverordening) op het antwoord op deze vraag van invloed?

3) Hoe dit ook zij, verzetten de verplichtingen die voortvloeien uit de internationale overeenkomst van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) betreffende de vaststelling van de douanewaarde, oftewel de overeenkomst inzake de toepassing van artikel VII van de algemene overeenkomst betreffende tarieven en handel 1994, waarbij de Europese Unie partij is, zich tegen het gebruik van die statistische waarden voor het vaststellen van de douanewaarde van bepaalde ingevoerde goederen, hetgeen neerkomt op de toepassing van minimumprijzen, in

het licht van het feit dat deze overeenkomst het gebruik van minimumprijzen uitdrukkelijk uitsluit?

4) Gelden het voorbehoud met betrekking tot de algemene beginselen en regelingen van de in de vorige vraag genoemde internationale overeenkomst inzake de toepassing van artikel VII van de algemene overeenkomst betreffende tarieven en handel 1994, dat wordt gemaakt in artikel 31, lid 1, van het communautair douanewetboek (verordening nr. 2913/1992) betreffende de fallbackmethode voor vaststelling van de douanewaarde, respectievelijk de uitsluiting van de toepassing van die minimumwaarden in lid 2 van datzelfde artikel [die niet voorkomt in de daarmee corresponderende bepaling van artikel 74, lid 3, van het douanewetboek van de Unie (verordening nr. 952/2013)], alleen wanneer die methode wordt toegepast, of gelden deze voor alle alternatieve methoden van vaststelling van de douanewaarde?

5) Komt, indien blijkt dat bij de invoer gebruik is gemaakt van de vereenvoudigingsmogelijkheid van comprimering van de douaneklassen, in overeenstemming met artikel 81 van het communautair douanewetboek (verordening nr. 2913/1992) [thans artikel 177 van het douanewetboek van de Unie (verordening nr. 952/2013)], de alternatieve methode van artikel 30, lid 2, onder c), van het communautair douanewetboek (verordening nr. 2913/1992) [respectievelijk artikel 70, lid 2, onder c), van het douanewetboek van de Unie (verordening nr. 952/2013)] nog voor toepassing in aanmerking, ondanks dat de in dezelfde aangiften onder dezelfde Taric-code aangegeven goederen niet identiek zijn en er dus een fictieve waarde wordt vastgesteld voor alle goederen die niet onder de aangegeven code vallen?

6) Zijn naar de vereisten ten slotte, hoe de antwoorden op de voorgaande vragen ook mogen luiden, de bepalingen van de Griekse wetgeving betreffende de aanwijzing van de tot voldoening van de invoer-btw gehouden persoon van het Unierecht voldoende duidelijk, voor zover zij als de tot voldoening van de belasting gehouden persoon aanwijzen „degene die volgens de bepalingen van de douanewetgeving wordt aangemerkt als eigenaar van de ingevoerde goederen”?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Besluit 87/369/EEG van de Raad van 7 april 1987 inzake de sluiting van het internationaal verdrag betreffende het geharmoniseerde systeem inzake de omschrijving en de codering van goederen, alsmede van het daarbij behorende protocol van wijziging (PB 1987, L 198, blz. 1)

Verordening (EEG) nr. 2658/87 van de Raad van 23 juli 1987 met betrekking tot de tarief- en statistiek nomenclatuur en het gemeenschappelijk douanetarief (PB 1987, L 256, blz. 1): artikel 3, lid 1, bijlage I

Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB 1992, L 302, blz. 1): overweging 6,

artikel 4, punt 10, artikel 29, lid 1, artikelen 30, 31, 59, 62, 63, 68, 74, 78, 79, 81, 201, 213, artikel 220, lid 2, artikel 221, leden 3 en 4 (hierna: „CDW”)

Verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB 1993, L 253, blz. 1): artikel 19, lid 1, artikel 142, lid 1, artikelen 150, 151, 152, 181 bis

Besluit 94/800/EG van de Raad van 22 december 1994 betreffende de sluiting, namens de Europese Gemeenschap voor wat betreft de onder haar bevoegdheid vallende aangelegenheden, van de uit de multilaterale handelsbesprekingen in het kader van de Uruguay-Ronde (1986-1994) voortvloeiende overeenkomsten (PB 1994, L 336, blz. 1), uit hoofde waarvan de Europese Gemeenschap onder meer de „Overeenkomst inzake de toepassing van artikel VII van de Algemene Overeenkomst betreffende Tarieven en Handel 1994” (PB 1994, L 336, blz. 119) heeft gesloten

Verordening (EG) nr. 515/97 van de Raad van 13 maart 1997 betreffende de wederzijdse bijstand tussen de administratieve autoriteiten van de lidstaten en de samenwerking tussen deze autoriteiten en de Commissie met het oog op de juiste toepassing van de douane- en landbouwvoorschriften (PB 1997, L 82, blz. 1): artikelen 23 en 24

Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB 2006, L 347, blz. 1): overwegingen 43 en 44, artikel 2, lid 1, artikelen 30, 70, 85, 201, 211

Verordening (EG) nr. 471/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 6 mei 2009 betreffende communautaire statistieken van de buitenlandse handel met derde landen en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1172/95 van de Raad (PB 2009, L 152, blz. 23): artikel 3, lid 1, artikel 4, lid 1, artikel 5, lid 1, artikelen 6 en 8

Verordening (EU) nr. 113/2010 van de Commissie van 9 februari 2010 tot uitvoering van verordening (EG) nr. 471/2009 van het Europees Parlement en de Raad betreffende communautaire statistieken van de buitenlandse handel met derde landen, wat de dekking, de definitie van de gegevens, de opstelling van handelsstatistieken naar bedrijfskenmerken en factuurvaluta, en de specifieke goederen of bewegingen betreft (PB 2010, L 37, blz. 1): artikel 4, leden 1 en 2

Verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 9 oktober 2013 tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (herschikking) (PB 2013, L 269, blz. 1): artikelen 71, 72, 74, 177 (hierna: „DWU”)

Uitvoeringsverordening (PB) 2015/2447 van de Commissie van 24 november 2015 houdende nadere uitvoeringsvoorschriften voor enkele bepalingen van

verordening (EU) nr. 952/2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van het douanewetboek van de Unie (PB 2015, L 343, blz. 558): artikel 222

Arresten van het Hof van 28 februari 2008, Carboni e derivati (C-263/06, EU:C:2008:128); 29 juli 2010, Pakora Pluss (C- 248/09, EU:C:2010:457); 12 december 2013, Christodoulou e.a. (C- 116/12, EU:C:2013:825); 16 juni 2016, EURO 2004. Hungary (C- 291/15, EU:C:2016:455); 9 maart 2017, GE Healthcare (C- 173/15, EU:C:2017:195); 9 november 2017, LS Customs Services (C- 46/16, EU:C:2017:839); 20 december 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland (C- 529/16, EU:C:2017:984); 20 juni 2019, Oribalt Rīga (C- 1/18, EU:C:2019:519); 10 juli 2019, Federal Express Corporation Deutsche Niederlassung (C- 26/18, EU:C:2019:579); 19 december 2019, Amoena (C- 677/18, EU:C:2019:1142); 18 juni 2020, Hydro Energo (C- 340/19, EU:C:2020:488); 9 juli 2020, Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya „Mitnitsi” (C- 76/19, EU:C:2020:543); 19 november 2020, 5th AVENUE (C- 775/19, EU:C:2020:948); 3 maart 2021, Hauptzollamt Münster (Plaats waar de btw ontstaat) (C- 7/20, EU:C:2021:161); 22 april 2021, Lifosa (C- 75/20, EU:C:2021:320); 8 maart 2022, Commissie/Verenigd Koninkrijk (Bestrijding van onderwaarderingfraude) (C- 213/19, EU:C:2022:167); 12 maart 2022, U.I. (Indirecte douanevertegenwoordiger) (C- 714/20, EU:C:2022:374); 9 juni 2022, Baltic Master (C- 599/20, EU:C:2022:457), en 9 juni 2022, FAWKES (C- 187/21, EU:C:2022:458)

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Wet 2859/2000, Bekrachtiging van het wetboek voor de belasting toegevoegde waarde (FEK A' 248/7.11.2000):

Artikel 1, artikel 2, lid 1, artikel 20, lid 1

Artikel 35, lid 3: „Voor de invoer van goederen is de tot voldoening van de belasting gehouden persoon degene die volgens de bepalingen van de douanewetgeving wordt aangemerkt als eigenaar van de ingevoerde goederen.”

Wet 2960/2001, Nationaal douanewetboek (FEK A' 265/22.11.2001):

Artikel 1, lid 1, artikel 28, leden 1 en 2

Artikel 29, lid 6: „Tot voldoening van de belasting is gehouden de persoon die de aangifte verricht, de persoon in wiens naam de aangifte van accijns en andere belastingen wordt ingediend, alsmede ieder ander jegens wie krachtens de douanewetgeving een schuld ontstaat [...]”.

Artikel 31, artikel 33, lid 1, artikel 142

Artikel 150: „1. Aan eenieder die medeschuldig is aan een strafbaar feit in de zin van artikel 142, lid 2, van dit wetboek wordt, in overeenstemming met ieders aandeel in de schuld overeenkomstig de artikelen 152, 155 en verder van dit wetboek, onverminderd hun eventuele strafrechtelijke vervolging, hoofdelijk betaling opgelegd van een voor alle schuldigen gezamenlijk vastgesteld bedrag dat het drie- tot vijfvoudige bedraagt van de desbetreffende fiscale of douanelasten. Te dien einde worden de fiscale of douanelasten berekend volgens de bepalingen van het communautair douanewetboek en de daaraan gerelateerde nationale bepalingen inzake het ontstaan van een douaneschuld. Met betrekking tot [...] onderwaardering bestaat de heffingsgrondslag voor bovenvermelde veelvoudige heffing uit het verschil tussen de fiscale of douaneheffingen die verschuldigd zouden zijn over de bij de inklaring opgegeven waarde en die over de geldende marktprijs. Indien het drievoud van de douanerechten en de overige belastingen die corresponderen met het voorwerp van de fraude, minder bedraagt dan duizend vijfhonderd (1.500) Euro, wordt de boete vastgesteld op dat bedrag met betrekking tot accijnsplichtige producten, en op de helft daarvan voor andere goederen [...] Douanerechten, belastingen en andere heffingen die, ondanks dat er rechtens een douaneschuld is ontstaan, niet zijn betaald kunnen ambtshalve met een met redenen omklede aanslag in rekening worden gebracht. [...]

[...]

5. De uitgevaardigde aanslag doet niet af aan een parallel daaraan ingestelde strafrechtelijke vervolging, noch aan de strafrechtelijke beslissing ter zake.”

Artikel 155

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Verzoeker is eigenaar van een bedrijf dat kleding verhandelt en heeft in dat verband kledingartikelen ingekocht, die uit Turkije werden ingevoerd door een kledingimporteur.
- 2 Deze kledingimporteur had in 2014 in Thessaloniki een persoonlijke onderneming opgericht, die zich bezighield met de groothandel in kleding. Tot het einde van 2016 heeft de onderneming, voor een goederenwaarde van ongeveer EUR 6 000 000, honderden aangiften van invoer ingediend. Na een melding over onderwaardering van ingevoerde producten heeft in 2016 de douaneautoriteit een controle verricht.
- 3 Bij de controle werden onregelmatigheden vastgesteld met betrekking tot de werkwijze van het bedrijf en de verrichte importen. Onder meer bleek de zogenaamde importeur werknemer te zijn bij een ander, een handelaar in kleding. Voorts bleken de goederen die aan een fysieke controle werden onderworpen telkens weliswaar qua aantallen overeen te stemmen met de desbetreffende aangifte van invoer, maar variatie te vertonen betreffende de kwaliteit, samenstelling, maten, patronen en waarde ervan, zonder dat dit vermeld werd op

de bij aangiften gevoegde invoerfacturen; de opgegeven waarde was volgens de controleurs telkens opvallend veel lager dan de werkelijke waarde.

- 4 Na de controle kwam de douaneautoriteit tot de conclusie dat het bedrijf slechts in naam toebehoorde aan de importeur, en dat de werkelijke eigenaar de genoemde kledinghandelaar was waarvan verzoekster een werknemer was. Volgens de autoriteiten die de controle verrichtten, werkte het circuit van de frauduleuze handel als volgt: De ondernemers die kleding wensten te importeren uit Turkije begaven zich eerst naar dat land om contacten te leggen met de leveranciers, die zij contant betaalden. De overeenkomst behelsde dat de goederen niet regelrecht door de verkoper werden uitgevoerd maar werden overgedragen aan een transportbedrijf dat het vervoer naar Griekenland op zich nam. De goederen werden verpakt op een wijze die de Griekse douaneautoriteiten om de tuin leidde met betrekking tot de hoeveelheden en waarde daarvan. Voor de inklaring van de goederen gaf een andere Turkse onderneming een factuur uit die het totaal aantal goederen en het bedrijf als koper vermeldde, alsmede een onjuiste waarde van de goederen (onderwaardering). Op die factuur werden de goederen in algemene termen beschreven en de daar vermelde waarden bedroegen vele malen minder dan de bedragen die de Griekse ondernemers in werkelijkheid aan de Turkse leveranciers hadden betaald.
- 5 Na de inklaring werden de producten door een ander transportbedrijf vervoerd naar de werkelijke kopers, in heel Griekenland. De prijs voor het transport uit Turkije werd contant betaald door de uiteindelijke ontvangers, zonder vermelding van fiscale gegevens; ook de btw die correspondeerde met de door het bedrijf uitgegeven factuur werd contant betaald. De bedragen op de facturen voor de verkoop binnen Griekenland waren nauwelijks hoger dan de bij de invoer opgegeven bedragen, en de op de meeste facturen vermelde hoeveelheden waren incorrect, aangezien de meeste afnemers niet wilden dat werd vermeld hoeveel zij werkelijk hadden ontvangen.
- 6 Het totale bedrag aan gedeelde belastingen en overige lasten over vrijwel alle importen van de onderneming werd door het bevoegde douanekantoor te Thessaloniki vastgesteld op EUR 6 211 300,19.
- 7 Met name ten aanzien van verzoeker werd vastgesteld dat hij zich in 2014 tezamen met de overige belangrijkste medewerkers van de importeur, schuldig had gemaakt aan het bestellen, aankopen, invoeren en in ontvangst nemen van ondergewaardeerde producten die geïmporteerd waren onder negen aangiften, waaraan facturen gehecht waren waarop de waarden van de goederen incorrect vermeld stonden. Verzoeker gaf toe dat de transacties met de onderneming van de importeur hadden plaatsgevonden, maar ontkende de onderwaardering van de producten en betwistte de wijze waarop de douanewaarde van de goederen was berekend.
- 8 De douaneautoriteit was evenwel van mening dat alle hierboven vermelde betrokkenen bij het frauduleuze circuit alsmede verzoeker, als uiteindelijke

ontvanger en/of koper van de producten, schuldig waren aan het met gezamenlijke opzet plegen van het delict van frauduleuze handel, bestaande uit het bij de invoer onderwaarderen van goederen en het in bezit hebben van deze op de markt gebrachte goederen.

- 9 Daarop werden de door verzoeker bestreden aanslagen vastgesteld, die stuk voor stuk verzoeker, zijnde de ontvanger en daadwerkelijke importeur van de goederen van elke aangifte, als pleger van de frauduleuze handel aanmerkten, alsmede de personen die bij de activiteiten van het bedrijf waren betrokken. Zij werden geacht met gezamenlijke opzet en in onderlinge afstemming te hebben gehandeld met het oogmerk de Griekse Staat de fiscale middelen te onthouden die geïnd worden over uit het buitenland ingevoerde goederen, en zich zo te hebben onttrokken aan betaling van de daarover verschuldigde btw, met navenant direct financieel voordeel voor henzelf.
- 10 Gelet hierop werd de waarde van de goederen die met elke aangifte werden ingevoerd opnieuw vastgesteld en de gederfde btw per importeur en per aangifte berekend. Deze werd aan alle betrokkenen hoofdelijk in rekening gebracht, naast een boete van het drievoud van het bedrag van de gederfde btw.
- 11 Aangetekend wordt dat verzoeker na het instellen van het onderhavige beroep in 2021 onherroepelijk is vrijgesproken van het delict van frauduleuze handel.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdeding

- 12 Verzoeker ontkent ten eerste elke betrokkenheid bij de beweerde frauduleuze handel en betoogt dat het element van onderwaardering ontbreekt. Verweerster verzoekt om verwerping van het betoog van verzoeker als ongegrond en onbewezen.
- 13 Verzoeker betoogt voorts dat de verwijzende rechter gebonden is door de rechterlijke uitspraak waarbij hij onherroepelijk werd vrijgesproken van het delict van frauduleuze handel. Verweerster betoogt daarentegen dat de verwijzende rechter slechts aan deze onherroepelijke uitspraak gebonden is ten aanzien van het aspect van de frauduleuze handel en de in verband daarmee opgelegde vermeerderde heffing, maar niet wat ten aanzien van de aanslag voor betaling van de btw over de goederen waarop de litigieuze aangiften betrekking hebben.
- 14 Verder betoogt verzoeker dat de douaneautoriteit de douanewaarde van de litigieuze goederen onjuist a posteriori heeft vastgesteld. Aangezien elke aangifte andere producten (met verschillende Taric-codes) betrof, heeft de douaneautoriteit de wet geschonden door de waarde in aanmerking te nemen van de goederen met de Taric-code van de hoogste douaneklasse, zoals de importeur had opgegeven in het kader van de vereenvoudiging door het comprimeren van klassen. Hij beweert dat de vereenvoudigingsprocedure evenwel slechts in zeer weinig gevallen is toegepast.

- 15 Volgens verzoeker doet de douaneautoriteit de waarheid geweld aan waar zij stelt de prijs van producten waarvan de grootste hoeveelheden op de aangifte stonden vermeld in aanmerking te hebben genomen, dan wel de prijzen waarvoor de litigieuze producten in diezelfde periode verkocht werden. Volgens verzoeker had verweerster zich daarentegen gebaseerd op de waarde van producten die niets te maken hadden met de onder de litigieuze aangiften ingevoerde producten, die door hem niet eens verhandeld werden.
- 16 Verzoeker betoogt bovendien dat de methode van „eerlijke prijzen”- „drempelprijzen” (threshold values), die is gebaseerd op gegevens die ontleend worden aan de elektronische database en de communautaire AFIS- en AMT-systemen, onder geen enkele van de uitputtend in het CWU beschreven methoden voor berekening van de douanewaarde valt. Zij is arbitrair en de toepassing ervan is derhalve onwettig. Het gebruik van dergelijke prijzen is slechts geoorloofd ter onderbouwing van gerezen twijfel over de aangegeven waarde, en niet als grondslag voor vaststelling van de douanewaarde.
- 17 Me name waren volgens verzoeker de „eerlijke prijzen” die werden gebruikt in het relevante tijdvak waarin op de litigieuze aangiften werden gedaan (2014) zelfs niet van toepassing. Zelfs al zou het gebruik van die prijzen in het kader van de vaststelling van de douanewaarde wettig worden geacht, in het onderhavige geval was het niet wettig om prijzen van producten behorende tot de hoogste douaneklasse te gebruiken voor alle onder de litigieuze aangiften ingevoerde producten. Dit had ook tot gevolg dat de prijzen voor eenzelfde product in de verschillende aangiften aanzienlijk uiteenliepen.
- 18 Verzoeker concludeert ten eerste dat de douanewaarde in het onderhavige geval niet op wettige wijze op basis van de Taric-codes is vastgesteld, en ten tweede dat hoe dan ook niet specifiek is gemotiveerd waarom geen gebruik is gemaakt van de transactiewaarde en de overige alternatieve methoden en evenmin op welke wijze de douanewaarde van de goederen op het tijdstip van invoer is berekend.
- 19 Volgens verweerster werd de vereenvoudiging door het comprimeren van douaneklassen algemeen toegepast in alle litigieuze aangiften. Zij voert voorts aan dat de douanewaarde niet arbitrair werd vastgesteld maar aan de hand van de eenheidsprijsmethode op basis van een minimale factuurprijs bestaande uit 50 % van de eerlijke prijs per kilo van het product (dus niet de stuksprijs), die werd ontleend aan het elektronische instrument AMT, via AFIS MAB.
- 20 Verweerster betoogt tevens dat het feit dat vereenvoudiging door het comprimeren van de douaneklassen heeft plaatsgevonden, geen afbreuk doet aan de mogelijkheid om de hierboven beschreven methode van vaststelling van de douanewaarde te gebruiken. Die methode werd toegepast omdat de methode van de transactiewaarde van identieke of soortgelijke producten in casu niet kon worden toegepast, wegens het feit dat de beschrijving van elk product op de desbetreffende facturen tekort schoot, enerzijds, en, anderzijds, wegens het feit er geen fysieke controle van de producten mogelijk was, omdat zij aan

inbeslagneming waren ontsnapt. Indien dit wel mogelijk was geweest, zou toepassing van die methode echter hebben geleid tot vaststelling van een waarde. Met betrekking tot het uiteenlopen van de prijzen voor hetzelfde product op de onderscheiden aangiften, betoogt verweerder dat dit deels is te wijten aan het feit dat de douanewaarde is berekend per stuk en niet per kilo, zoals bij de drempelprijzen, en deels aan het feit dat de producten werden ondergebracht in een enkele douaneklasse en daarom als hetzelfde product werden beschouwd.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 21 De verwijzende rechter spreekt preliminair het oordeel uit weliswaar niet gebonden te zijn aan de genoemde uitspraak inzake het aan verzoeker in rekening brengen van de gedeelde invoer-btw, maar deze op grond van het vermoeden van onschuld wel mede in aanmerking te moeten nemen in het licht van de door verzoeker aangevoerde beroepsgronden dat hij niet op de hoogte was van de onderwaardering van de litigieuze ingevoerde goederen.
- 22 De verwijzende rechter is voorts van oordeel dat, voorafgaand aan een oordeel of verzoeker al of niet van de onderwaardering op de hoogte was, logischerwijs eerst moet worden geverifieerd of de douaneautoriteit al of niet op wettige wijze heeft onderbouwd dat van zodanige onderwaardering sprake was. Het gaat hier immers om de vraag of er objectief sprake was van de beweerde onregelmatigheid, die draait om de vaststelling of de werkelijk overeengekomen en betaalde prijs, die de maatstaf vormt van de heffingen en overige belastingen, in casu hoger was dan de prijs die werd vermeld in de bij de inkleding overgelegde aangiften en facturen. De verwijzende rechter concentreert zich derhalve op het onderzoek van het rechtsmiddel waarin de vaststelling van de douanewaarde door de douaneautoriteit wordt bestreden.
- 23 Op basis van de bepalingen van het Europese douanerecht betreffende de wijze van vaststelling van de douanewaarde en de bestaande rechtspraak van het Hof inzake de berekening van de douanewaarde van de ingevoerde goederen, in het kader van de mogelijkheid om gebruik te maken van „statistische waarden”, maar ook in het licht van de plaats van de relevante regels van het CDW (thans DWU) in een breder kader van internationaalrechtelijke regels en andere verplichtingen van de Unie, constateert de verwijzende rechter dat het gebruik van „statistische waarden” in de bepaling van „eerlijke prijzen” (fair prices) en „drempelprijzen” (threshold values) niet nieuw is. Het gebruik ervan is bedoeld als hulpmiddel voor de bevoegde nationale douaneautoriteiten, in de eerste plaats om gevallen van fraude en ontwijking van invoerrechten en -belastingen door middel van onderwaardering op het spoor te komen, en in het verlengde daarvan om de douanewaarde van de ingevoerde goederen te bepalen.
- 24 Naast de nationale statistische-gegevensbanken bestaan zulke voorzieningen ook op Europees niveau, zoals het douane-informatiesysteem (DIS) van verordening nr. 515/97 en COMEXT (beheerd door Eurostat), waarvan de gegevens worden

ingevoerd in het elektronische informatiesysteem voor fraudebestrijding (AFIS-Anti Fraud Information System) van OLAF. Het geautomatiseerde monitorinstrument (Automated Monitoring Tool-AMT) is hiervan een toepassing.

- 25 De nationale douaneautoriteiten hebben toegang tot deze gegevens door middel van hun eigen informatiesystemen, maar of dit voor alle marktdeelnemers geldt is niet gebleken. Verder bevatten de statistische gegevensbanken, die geregeld worden bij de verordeningen nr. 471/2009, nr. 1172/1995 en nr. 113/2010, in de eerste plaats geaggregeerde gegevens, die geen bijzondere kenmerken van de producten registreren, en voorts gegevens over het niveau waarop de verkopen plaatsvinden. Met betrekking tot de bepaling van de statistische waarden wordt echter een uitdrukkelijk voorbehoud gemaakt ten aanzien van de toepassing van de algemene beginselen in de overeenkomst inzake de toepassing van artikel VII van de algemene overeenkomst betreffende tarieven en handel (WTO-overeenkomst inzake de transactiewaarde), die arbitraire of fictieve waarden uitsluiten.
- 26 Derhalve kunnen de „statistische waarden”, in de vorm van „eerlijke prijzen”, volgens de verwijzende rechter ongetwijfeld door de douaneautoriteiten worden benut om, in combinatie met andere controles door de bevoegde organen, gegronde twijfel over het waarheidsgehalte van de aangegeven transactiewaarde van de douanekantoren te onderbouwen. Hierbij wordt aangetekend dat de Europese Unie van de beschreven „statistische waarden” gebruik kan maken voor de berekening van een tekort in de afdrachten van haar „eigen middelen” door lidstaten die geen geschikte controles hebben uitgevoerd om gevallen van fraude te detecteren (arrest van 8 maart 2022, Commissie/Verenigd Koninkrijk (Bestrijding van onderwaarderingfraude), C-213/19, EU:C:2022:167).
- 27 Aangezien het Hof in het zojuist aangehaalde arrest (zie onder meer punt 412) verwijst naar de uitsluitende verantwoordelijkheid van de lidstaten om de douanewaarde vast te stellen als grondslag voor de berekening van de douanerechten, met inachtneming van de achtereenvolgens in het CDW (en thans het DWU) beschreven methoden, alsmede naar de niet-bindendheid van het risicocriterium, rijst bij de verwijzende rechter gegronde twijfel of deze gemiddelde statistische waarden („drempelprijzen”) zonder meer gebruikt kunnen worden om de douanewaarde van de goederen vast te stellen.
- 28 Voorts rijst twijfel of het gebruik van die waarden onderdeel kan uitmaken van met name de alternatieve methode van artikel 30, lid 2, onder c), CDW die in dit geval, overeenkomstig de praktijk van de Griekse douaneautoriteiten, ondanks het feit dat hier ook wordt gesproken van „identieke” en „soortgelijke” goederen, werd toegepast. Ook blijkt niet dat het tijdvak waarop de gebruikte waarden betrekking hebben voldoet aan het bepaalde in artikel 152, lid 1, onder b), van verordening 2454/1993.
- 29 De twijfel van de verwijzende rechter wordt versterkt door het feit dat het uitsluitende gebruik van die waarden in wezen erop neerkomt dat de

douanewaarde wordt vastgesteld op basis van minimumprijzen, die per definitie fictief zijn en niet stroken met de idee dat de vastgestelde douanewaarde de prijs in de internationale handel moet weerspiegelen. Bovendien wordt de twijfel van de verwijzende rechter over de juiste uitlegging en toepassing van de toepasselijke Unierechtelijke regels versterkt door de bijzonderheid dat bij de litigieuze importen de vereenvoudigingsprocedure van artikel 81 CDW (thans artikel 177 DWU) werd toegepast, zodat per aangifte voor alle goederen, die onder verschillende codes vallen, slechts één Taric-code wordt opgegeven, met name die waarvoor het hoogste douanerecht geldt.

- 30 Wegens deze twijfels betreffende de uitlegging en toepassing van de litigieuze bepalingen van het CDW en van verordening 2454/93, in samenhang met de bredere betekenis die beantwoording van deze uitleggingsvragen heeft, nu die in een groot aantal soortgelijke thans bij de Griekse rechter aanhangige zaken zijn gerezen, beslist de verwijzende rechter dat de zaak moet worden aangehouden en de vijf eerste prejudiciële vragen moeten worden voorgelegd aan het Hof.
- 31 Ten slotte: aangezien de onderhavige zaak uitsluitend betrekking heeft op aanslagen voor de betaling van btw (ter zake van de invoer van producten uit Turkije naar Griekenland, waarvoor geen invoerrechten verschuldigd zijn) ten aanzien van een bezitter-uiteindelijke ontvanger van de betrokken goederen, vraagt de verwijzende rechter zich af, in aanmerking nemend dat elke lidstaat de tot voldoening van de belasting gehouden persoon of personen aanwijst of erkent, met inachtneming van de voorwaarde dat de nationale bepalingen ter zake dit voldoende duidelijk en nauwkeurig en in overeenstemming met het rechtszekerheidsbeginsel aangeven, of de bepalingen van wet 2859/2000 en wet 2960/2001 aan die voorwaarde voldoen. Derhalve wordt de zesde prejudiciële vraag voorgelegd aan het Hof.